
Abu Sinan te vestigen voelden zich daar als onwelkome indringers beschouwd. Het ergste voor sjeik Abdallah Khayr was echter zijn verlies aan invloed sinds het vertrek van de Britten. Hoewel hij in 1948 zelf had aangedrongen op een vergelijk met de zionisten was zijn eigen positie nooit meer die geworden van de tijd waarin hij *district officer* was geweest. 'The pool of employment in the Civil Service etc. became closed to the Arab population.'¹⁹ Zoals hij zelf vertelde: sinds dat jaar was hij politiek uitgerangeerd, een man die weinig meer te doen had dan het beheren van zijn bezittingen en familiebelangen.²⁰ Het voldeed hem niet. Khayr overwoog zijn belangen in Israël te gelde te maken, te investeren in een westerse opleiding van zijn zoon en drie dochters, en om zelf te verhuizen naar Libanon of Groot-Brittannië. Toch nam de familie nog een vooraanstaande plaats in de plaatselijke gemeenschap in. Abdallahs broer Ahmad was een geestelijke. Het huis van de familie Khayr in Abu Sinan herbergde een belangrijke bibliotheek over de rechtsregels binnen de druzische gemeenschap.²¹

De noodgedwongen politieke afzijdigheid van Khayr contrasteerde nogal met het begin van diens carrière. Uitgerangeerd te worden uit het bestuur over Galilea was ook niet wat hij indertijd van de zionisten had verwacht. In de jaren dertig had Abdallah Khayr voorzichtige besprekingen met de president van de toenmalige Jewish National Council gevoerd, Yitzhak Ben-Zvi. Die probeerde na te gaan of er een vergelijk mogelijk was tussen druzen en zionisten. Khayr had dat niet bij voorbaat van de hand gewezen. Hij wenste een volstrekt autonome positie voor de druzen, en een duidelijk onderscheid tussen deze groep en de moslims.²² Zijn relatie met de Israëlische overheid ná 1948 verliep daarentegen stroef: Khayr merkte dat zijn status in Israël lager was dan vroeger onder het Britse mandaat. Het onderhouden van contact met de druzische gemeenschappen in Libanon en Syrië was plotseeling een stuk moeilijker geworden. Hoewel de druzen zich vrijer in Israël konden bewegen dan de moslims stonden ook zij onder een vorm van controle. Bovendien had de overheid islamitische 'present absentees' overgeplaatst naar het druzische en christelijke Kafr Yasif en Abu Sinan. Khayr nam het de regering niet in dank af. In het begin van de jaren vijftig probeerde hij een nationalistische Arabische partij van de grond te krijgen, samen met Nimr al-Hawāri en de christelijke advocaat Eliyās N. Kūsa. Al-Hawāri had aan Arabische kant deelgenomen aan de onderhandelingen over een wapenstilstand met Israël, op Rhodos in 1948. Samen eisten ze volledige burgerrechten voor de Israëlische Arabieren, opheffing van de beperkingen op hun gewetensvrijheid, terugkeer van de vluchtelingen en een einde van tweederangs burgerschap. Khayr was geen voorstander van de overeenkomst in 1956, waarbij

¹⁹ Elias Srouji, *Cyclamens of Galilee. Memoirs of a physician from Nazareth*, New York/Lincoln/Shanghai 2003, 30.

²⁰ Yoel Bar, 'Cheik Abdallah Kheir', in: *Information d'Israel* 21 januari 1966.

²¹ Salman Falah, 'The Druze community in Israel', in: *New Outlook. Middle East Monthly* juni 1962, 31.

²² Ahmad H. Sa'di, 'The role of social sorting', Ben Gurion University of the Negev 2011, op: www.sscqueens.org.